

Akın Olgun

olgunakin@yahoo.co.uk

Hepimiz birer cinayet mekânıyız

“Namus” cinayetlerini yıllarca aşk, dedikodu ve cinselliği bir arada harmanlayarak üçüncü sayfa haberleri olarak okuttular insanlara. Feodal erkek egosuna pazarlanan bu haberler, sistemin “erkeğini” aklayan adalet anlayışıyla da birleşince, “namus” kurtarıcıları iyice kuşandılar baltalarını, bıçaklarını, silahlarını.

Kadın örgütlenmelerin bu konuda verdikleri ısrarlı mücadeleler sayesinde, faili meçhul gündemlerimizin arasına bir nebze de olsa girmeyi başarabilen bir konu. Üçüncü sayfa haberlerinin arasından kendisini kurtarıp, ciddi ve gerçek anlamıyla haber olmayı başarması bile, başlı başına bir zafer olarak görülebilir. Erkek egemen toplumunun bir totemi olan namusu, bu sayede tartışabiliyor ve konuşabiliyoruz.

El birliği ile açıktan açığa, gizliden gizliye onayladığımız bu cinayetler de hepimizin bir rolü var. Bir dönem cinayetlerin çok fazla gündemde yer almasına “milli” hassasiyeti kaba-ran zehirli mantar sözcülerinin “Avrupa’da da oluyor canım” tarzı çıkışlarını bu noktada hep akılda tutmak gerekiyor. Akılda tutmak gerekiyor çünkü bu anlayış, durumu onaylayan toplumsal ve ulusal refleksimizin en bariz örneğiydi... Günlük dilde kadın üzerine kurduğumuz cümleler bile cinayetlerin neden bu kadar rahat işlenebildiğine dair bir işaret. Dil kirliliğinin, cinayetlerin işlenmesini tetikleyen

en önemli araçlarından biri olduğunu söylemek yanlış olmayacaktır. Ayrıca araştırma konusu olarak mutlaka incelenmesi gereken bir konu olarak da karşımızda duruyor.

1980 cuntasının hemen arkasından geliştirilen örgütsüzlük ve bu örgütsüzlüğün yarattığı duyarsızlıkta sorunun ana kaynaklarından birini oluşturuyor. Kadın hareketinin tamamen sindirilerek mücadele alanından çıkarılıp erkeğe kapatılması, toplumsal gelişimi parçalamış, ataerkil toplum yapısını güçlendirerek kadını tamamen sindirmiştir.

Bugün siyasi partilerin “Kadın kontenjanımız” söylemi bile durumun vahameti göstermesi açısından yeterlidir. Kadın hareketleri açısından tehlike ise, dernekçiliğe hapsolarak, proje başı çalışma anlayışını kabul etmeleri ve fason bir örgütlenmeyi esas almaları olarak gözüküyor.

“Namus” cinayetlerine yönelik zorla atırılan yasal adımlar her ne kadar önemli olsa da, bir çare olmadığı kesinlikle açık. Bu ülkenin kadınları, hayatın her alanın da ayrımcılığın her türlü ile iç içe yaşıyorlar. Aslına bakarsanız Türkiye’de kadın olmak, biraz da kelle koltukta dolaşmak gibi... Her an, her yerde başlarına gelebileceklerle korkuyla yaşıyor kadınlar. Eğer bir ülkenin kadınları korkuyla yaşıyorlarsa, o ülkenin özgür olduğunu söylemek tam bir aymazlık olur.

Onlara dair yapılan hiçbir istatistik, yaşa-

nan dramı tarif etmiyor, edemiyor. Rakamların sürekli artarak çoğalması bir avuç insan hakları savunucusu dışında kimseyi ilgilendirmiyor. Evlerin içinde boğazlanan kadınların sesleri, el birliği ile iç ediliyor. Bahçelere, kömürlüklere, kümeslere öldürülüp gömülen daha kaç kadın cesedi var bilmiyoruz. Aramızda hiçbir şey olmamış gibi dolanan ne kadar katil var bilmiyoruz. Karısını, kızını, kız kardeşini diri diri gömüp, sonra sofralarına “dua” ile oturabilmeyi sağlayan o vicdanları nasıl yarat-tık? Ne biliyor, nede soruyoruz...

Artık, kurbanların yürek burkan kimsesiz öykülerini okuyoruz. Yaşamın onurunun çalındığı, beynin yüreğe, yüreğin ise beyne hükümsüz kaldığı anların öykülerini... Acımasızlığımızı, vicdansızlığımızı, umursamazlığımızı yüzümüze çarpan o öykülerin içinde hepimiz birer cinayet mekânıyız... Duymak ve bilmek istemeyişimizde çoğalıyor her şey. Kötülüğün bu kadar kolektif, iyiliğin bu kadar yalnız olması da belki de bu yüzden. Umutlarını, hayallerini, aşklarını yaşamalarına izin vermedik. İşte bu yüzden kurduğumuz her hayalde onlara da bir yer açmak zorundayız.

Her sevdalandığımızda, her utulduğumuzda onlara da bir yer olmalı. Yaşayamadıklarını yaşayabilmek adına, onlar içinde bakabilmeliyiz hayata. İçimize uğrayan her Şeb-i Yelda da onlar içinde bir mum yakabilmeliyiz ve hepsinden öte artık sorgulamalıyız.